

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 1343/2015
10.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари предлагача М.Ма. из К., чији је пуномоћник А.М., адвокат из Н., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Неготину Р4 п 15/15 од 23.07.2015. године, у седници одржаној 10.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРЕИНАЧУЈЕ **СЕ** решење Вишег суда у Неготину Р4 п 15/15 од 23.07.2015. године, у ставу трећем изреке, па се предлагачу М.М. из К., **ОДРЕЂУЈЕ** накнада за повреду права на суђење у разумном року од 20.000,00 динара, која ће му се исплатити из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова, у року од три месеца од дана подношења захтева предлагача за исплату.

У преосталом делу преко досуђених 20.000,00 динара до тражених 200.000,00 динара, жалба предлагача **СЕ ОДБИЈА** и решење Вишег суда у Неготину Р4 п 15/15 од 23.07.2015. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Решењем Вишег суда у Неготину Р4 п 15/15 од 23.07.2015. године, ставом првим изреке, утврђено је да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку пред Основним судом у Неготину у предмету Р1 136/10. Ставом другим изреке, наложено је Основном суду у Неготину да предузме све неопходне мере како би се поступак Р1 136/10 окончао у најкраћем року. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев предлагача којим је тражио да му се одреди примерена накнада због повреде права на суђење у разумном року од 200.000,00 динара, из средстава Републике Србије, опредељених за рад судова.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу, побијајући га у ставу трећем изреке, из свих законом предвиђених разлога.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116/08, ... 101/13), Врховни касациони суд је испитао побијано решење, применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14),

на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, а који се примењује на основу члана 8в Закона о уређењу судова, па је нашао да је жалба предлагача делимично основана.

У поступку доношења побијаног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које суд у поступку по жалби пази по службеној дужности.

Према стању у списима, предлагач је Вишем суду у Неготину поднео 21.07.2015. године, захтев за заштиту права на суђење у разумном року у ванпарничном поступку који се води пред Основним судом у Неготину Р1 136/10. Одлучујући о захтеву предлагача, Виши суд у Неготину је прибавио списе и утврдио да је предлагач поднео Основном суду у Неготину 03.12.2010. године предлог за физичку деобу непокретности, да је решењем истог суда Р1 136/10 од 26.10.2011. године, а које решење је потврђено решењем Вишег суда у Неготину Гж 457/11 од 21.12.2011. године, прекинут поступак физичке деобе непокретности и предлагач упућен да покрене парницу којом ће доказати да је сувласник предмета физичке деобе. Предлагач је 30.01.2015. године поднео предлог за наставак поступка физичке деобе непокретности, наводећи да је правноснажно окончан парнични поступак пресудом истог суда П 1631/11 од 29.04.2013. године, па је предлагач поднеском од 17.07.2015. године поново предложио наставак поступка физичке деобе, а о ком предлогу Основни суд у Неготину није одлучио и није заказао рочиште у овој правној ствари.

Анализирајући дужину трајања поступка, Виши суд у Неготину је утврдио да је Основни суд у Неготину неажурно и неефикасно поступао, јер је од подношења предлога за физичку деобу непокретности у овој правној ствари протекло више од четири године, због чега је утврдио да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року и наложио Основном суду у Неготину да предузме све неопходне мере како би се овај ванпарнични поступак окончао у најкраћем року, док је одбио захтев за исплату тражене накнаде, уз закључак првостепеног суда да ће за предлагача довољна сатисфакција за наведену повреду бити утврђење да је дошло до повреде права на суђење у разумном року, као и налог поступајућем суду за хитно предузимање неопходних мера у циљу окончања поступка.

Врховни касациони суд је нашао да није правилан закључак првостепеног суда којим је одбио захтев предлагача за исплату тражене накнаде и одлучио као у ставу трећем изреке побијаног решења.

У конкретном случају ванпарнични поступак траје од 03.12.2010. године, када је поднет предлог за физичку деобу непокретности и који још увек није окончан. Наиме, по оцени Врховног касационог суда, суд није предузимао све законом предвиђене процесне мере које су му стајале на располагању да се поступак ефикасно оконча и да се о поднетом предлогу одлучи без непотребног одуговлачења, а посебно ценећи да о поднетом предлогу предлагача од 30.01.2015. године, којим је тражио наставак поступка физичке деобе, Основни суд у Неготину није још одлучио, иако је предлагач поново ургирао поднеском од 17.07.2015. године.

Одредбом члана 8б став 1. Закона о уређењу судова, прописано је да ако непосредно виши суд утврди да је захтев подносиоца основан, може одредити примерену накнаду за повреду права на суђење у разумном року и одредити рок у коме ће нижи суд окончати поступак у коме је учињена повреда права на суђење у разумном року. Из садржине наведене одредбе произлази да овај поступак има за циљ убрзање окончања поступка у коме је утврђено да је дошло до прекорачења разумног рока, због чега примерена накнада не представља накнаду штете, већ уз изречену меру за убрзање поступка представља сатисфакцију за утврђену повреду права. Висина примерене накнаде одређује се у зависности од околности сваког конкретног случаја, при чему се посебно цени природа захтева, односно значај предмета спора за подносиоца захтева, али и понашање подносиоца захтева, као странке у поступку у коме је повређено ово право.

Приликом одлучивања о висини накнаде, Врховни касациони суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о ванпарничном поступку, да су прекорачењем разумног рока повређена, али не и угрожена имовинска права овде предлагача и да предлагач није допринео дужини трајања поступка, због чега Врховни касациони суд налази да накнада од 20.000,00 динара представља примерену сатисфакцију предлагачу, којом ће се уз изречену меру за убрзање поступка остварити и сврха која њима треба да се постигне, а која представља и циљ овог поступка, у смислу члана 8а и 8б Закона о уређењу судова.

Имајући у виду наведено, то је преко одређеног износа накнаде од 20.000,00 динара, а до тражених 200.000,00 динара, жалба предлагача одбијена, као неоснована и одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

На основу изнетог, применом члана 401. тачка 2. и 3. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**